Diari de Girona

Diumenge 6
de juny de 2010

Dominical

Reportatge
Gironins al món
El capellà Cinto Busquet fa set anys que és a Roma i abans n'havia passat disset al Japó. PÀGINES 6 i 7

Reportatge
Les claus de l'evolució
Un llibre detalla la recerca paleontològica al jaciment del Camp dels Ninots, a Caldes de Malavella. PÀGINES 2, 3 i 4

Entrevista **Urs Ammon** Promotor de la discoteca Malibú de Platja d'Aro, que celebra 30 anys. PÀGINA 5 **Reportatge** **La insistent raó de ser de l'all** PÀGINA 8 **Reportatge** **La Principal de Cassà de la Selva, cobla centenària** PÀGINA 9

SUPLEMENT MOTOR ✱ **Un pas cap a l'asfalt:** El Range Rover Sport i el Discovery 4 incorporen importants novetats. PÀGINES 18 i 19

CORTINATGES ESTEBA
CasaStyl

astral
L'ART DEL DESCANS

MATALÀS ANUK
encoixinat amb viscoelàstica
a partir de 240 €

C/ Rutlla, 11 - Tel./Fax 972 20 34 23 - 17002 GIRONA | C/ Maluquer Salvador, 3 - Tel. 972 22 33 43 - 17002 GIRONA | Pl. Rector Ferrer, 4 - Tel. 972 26 20 98 - 17800 OLOT

CINTO Busquet **Capellà de Girona, de 48 anys, en fa 7 que és a Roma i n'ha viscut 17 al Japó**

El protagonista del segon reportatge d'aquesta série va canviar el cor de la ciutat de Girona pel «cor japonès», que assegura haver arribat a entendre. Després de residir disset anys al Japó, on va ser ordenat capellà, ara en fa set que és a Roma, dedicat a afavorir el diàleg entre religions.

Diàleg entre religions

TEXT: ALFONS PETIT

Tòquio
JAPÓ

DISTÀNCIA A GIRONA:
10.326 quilòmetres.
SUPERFÍCIE:
2.187 km².
POBLACIÓ:
12.790.000 habitants.
DENSITAT:
5.847 hab./km².
MONEDA:
Ien (1 euro = 112,08 ien).
IDIOMA OFICIAL:
Japonès.
QUÈ ÉS EL QUE MÉS LI HA AGRADAT DE TÒQUIO A CINTO BUSQUET:
La sensibilitat i la delicadesa dels japonesos.
I EL QUE MENYS:
La societat japonesa en general està massa condicionada per ritmes de treball que a vegades són massa feixucs.

Sempre he cregut, i crec encara, que només en la relació amb els altres podem entendre'ns a nosaltres mateixos, i que ens hem de deixar interpel·lar sense reserves pels altres per poder, almenys en part, superar els nostres límits. Tan sols d'aquesta manera, fins i tot els defectes es poden convertir, com per encant, en qualitats que ens permeten d'oferir-nos als altres en la nostra unicitat». El capellà gironí Cinto Busquet escriu aquestes línies al principi del seu llibre *A l'Orient, a l'Occident. A la recerca d'un sentit* (Editorial Mediterrània, 2006), un volum de reflexions estretament relacionat amb la seva peripècia vital. Una peripècia vital prou intensa, per cert, perquè Busquet, llicenciat en Bioquímica i en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona, i en Teologia per la Universitat Sophia de Tòquio, és un especialista en teologia de les religions i en budisme que ha viscut a Itàlia, Suïssa, Irlanda i el Japó. Com escriu en el pròleg del llibre Joan Rigol, expresident del Parlament de Catalunya, «en aquest projecte de vida, Cinto Busquet troba companys de viatge arreu. Des de la Girona natal fins al Japó, va descobrint amics, germans. Amb tots ells estableix un diàleg viu, respectuós, sincer. És la gran aventura de la comunicació interpersonal, la del diàleg en l'esperit. Cal començar la caminada des del voler "conèixer" sincerament l'altre, amb mirada neta, descobrint-hi la riquesa dels seus valors. De conèixer cal passar a "comprendre"; és a dir, a enriquir la pròpia mirada amb la mirada de l'altre. I, així, arribar a la fita de "compartir" fraternalment. A cada trobada de persones, de cultures, de civilitzacions, l'entorn ens convida a seguir aquest procés. És un teixit de relacions ple d'humanitat».

Cinto Busquet, cinquè fill del matrimoni format per Jaume Busquet –l'estanquer de la Rambla de Girona durant més de cinquanta anys– i Maria Paredes, té 48 anys. Nascut a Girona, va viure a la ciutat –al carrer Albereda primer i a la plaça Diputació després– fins als 23 anys, quan, acabats els estudis universitaris de Filologia Catalana i bioquímica (va simultaniejar les dues carreres), Déu el va portar per un altre camí: «Va ser una crida de Déu que vaig anar percebent a través de diverses circumstàncies i el meu compromís com a cristià durant els meus anys d'universitat. Acabant les dues carreres a Bellaterra tenia bones perspectives laborals obertes davant meu, però el cor m'empenyia molt més enllà». Seguint aquesta crida, va marxar de Girona: «Els dos primers anys fora de Catalunya (del 1984 al 1986) els vaig passar a Loppiano (Toscana, Itàlia) i a Montet (Friburg, Suïssa), fent una experiència d'estudi i de treball amb joves d'arreu del món, en un programa de formació cristiana proposat pel Moviment dels Focolars, una associació internacional catòlica en la qual participen cristians d'altres confessions i col·laboren persones d'altres religions i persones sense conviccions religioses però amb exigències espirituals».

TÒQUIO, NAGASAKI, ROMA

Un cop acabat aquest període de formació, li va arribar l'oportunitat de comprometre's definitivament amb aquesta nova vida, i la va acceptar. De manera radical, a més: «Em van proposar anar al Japó, i vaig acabar vivint dotze anys a Tòquio i cinc a Nagasaki». Els inicis de la seva estada al Japó, Busquet els va dedicar bàsicament a aprendre japonès; i després «vaig fer els estudis de teologia i vaig ser ordenat capellà ara fa nou anys». L'experiència de Cinto Busquet al Japó es va acabar fa set anys, quan va ser traslladat a Roma, on resideix actualment: «Se'm va demanar d'especialitzar-me acadèmicament en l'àmbit de la teologia de les religions, i vaig aprofundir sobretot la coneixença del budisme, religió que ja coneixia força bé gràcies a l'experiència de diàleg interreligiós feta al Japó. Actualment, estic ensenyant a la Universitat Urbaniana, una universitat que està al costat mateix de la plaça de Sant Pere del Vaticà, en un lloc preciós de Roma».

El procés d'aclimatació al Japó va ser complicat, per a Busquet, però es mostra molt satisfet dels resultats: «Per aprendre la llengua, per exemple, vaig haver-m'hi de dedicar dos anys de ple al començament. Els primers sis mesos, entre l'escola i l'estudi personal, hi dedicava unes nou hores al dia. De mica en mica, vaig anar aprenent els costums i entenent com m'havia de moure i interpretar les coses. No n'hi havia prou de saber parlar japonès. Calia entendre el "cor japonès"». Amb l'expressió «cor japonès» es refereix a «la manera de sentir i d'expressar-se dels japonesos: amb molta delicadesa, poques paraules, molt respectuosos, intuïtius». Per entendre'l, insisteix, es fa imprescindible conèixer l'idioma: «Els dos primers anys m'hi vaig dedicar com a primera activitat. Si no es fa així, no hi ha manera d'aprendre'l per a un occidental. Al tercer any, vaig començar els estudis de filosofia i de teologia a la Universitat Sophia de Tòquio, tot en japonès, i això va fer que l'hagués d'aprendre bé. Va ser un esforç gran, però va valer la pena. La sensibilitat japonesa és molt diferent, i, per tant, de "vessades" en vaig fer moltes, sobretot els primers anys, però de mica en mica vaig anar aprenent com havia de moure'm. He rebut molt en els disset anys al Japó. Hi tinc bons amics, no només cristians, sinó també moltes persones budistes o sense cap religió amb les quals s'ha establert una relació molt profunda».

Per la seva experiència, Cinto Busquet assegura que a Occident «l'Orient encara és força desconegut, o almenys només conegut superficialment», i afegeix que «jo n'he apreses moltes, de coses, tant a Tòquio com a Nagasaki». Encara que precisa que «són dues ciutats molt diferents; Nagasaki és molt més petita, només té uns quatre-cents mil habitants, i per això per

Fotos:
1
Cinto Busquet amb un capellà xinès i una religiosa índia, estudiants a la Universitat Urbaniana, on el sacerdot gironí fa classes; el campus és a tocar de la Basílica de Sant Pere del Vaticà (al darrere a la imatge).
2
Amb el venerable Shodo Habukawa, monjo budista del Mont Koya.
3
Amb l'imam Allal Bachar Al Idrissi, de Marbella, i un noi peruà malalt de càncer, a la plaça de Sant Pere del Vaticà.
4
Amb Nichiko Niwano, president de la *Rissho Kosei-kai*, i la seva esposa, a la seu central d'aquesta associació budista, a Tòquio.
5
Al Parc de la Pau de Nagasaki.
6
Amb l'arquebisbe de Nagasaki, Mitsuaki Takami, celebrant l'Eucaristia a la tomba de Sant Pere.

a un gironí potser seria de més bon viure».

Des del 2003, Cinto Busquet resideix a Roma, la capital d'Itàlia: «Visc a Grottaferrata, als afores de Roma, molt a prop del Centre Internacional del Moviment dels Focolars (*www.focolare.org*), que es troba a Rocca di Papa, i del Centre Mariàpolis de Castel Gandolfo, un centre internacional de Congressos dels focolars. Com a feina, col·laboro en aquests dos centres com a capellà, i a més ensenyo a la Pontifícia Universitat Urbaniana. M'he especialitzat en el camp de la Teologia de les Religions, i aquest any he fet cursos de Teologia Fonamental i de Teologia de la Inculturació (relació de Fe i Cultura, evangelització de les cultures, etc.)». En un seu dia normal, en general, «combino l'ensenyament a la Universitat amb altres serveis lligats al meu ministeri com a capellà. Em vénen a trobar també força persones i col·laboro en congressos i convenis internacionals. Hi ha el temps dedicat a la pregària i a la meditació; i hi ha el temps dedicat a llegir o a escriure» (a més del llibre esmentat abans, Busquet és autor també del recull de poemes *Caminant endins* (Edimurtra, 2006)). Cinto Busquet destaca també de Roma que «tinc ocasió d'estar en contacte amb gent d'arreu del món. És una ciutat on es pot experimentar molt concretament la universalitat de l'Església i entrar en contacte directe amb persones de totes les cultures». Convençut que és prou coneguda pels gironins, no gosa destacar-ne cap aspecte: «No crec que en pugui dir res de nou perquè la major part dels gironins crec que ja hi deu haver estat, almenys un cop. Amb els italians, en general, els catalans ens hi trobem molt a gust».

MOLT LLIGAT A GIRONA

El seu coneixement del Japó i d'Itàlia l'ha anat fent Cinto Busquet a mesura que hi anava treballant, perquè a causa de la seva activitat no ha pogut dedicar gaires caps de setmana a «fer turisme»: «Els caps de setmana els tinc més aviat ocupats. Sigui al Japó o a Itàlia, he anat coneixent els diversos llocs a mesura que he hagut

d'anar voltant per la tasca que tinc encomanada». Precisament per la intensitat d'aquesta tasca –la distància era un factor afegit quan residia al Japó–, les visites de Cinto Busquet a Girona no són especialment nombroses: «Quan vivia al Japó, de mitjana ho vaig fer un cop cada dos o tres anys, lligat gairebé sempre amb alguna estada a Itàlia acompanyant grups de japonesos. Ara des de Roma ho tinc més fàcil, però tampoc tant, un o dos cops a l'any». Des que és a Roma també ha tornat un parell de vegades al Japó per passar-hi algunes setmanes «per motius d'activitats de tipus interreligió». Malgrat les poc nombroses visites a Girona des que viu a fora, assegura que es continua sentint molt lligat a la ciutat, i gens penedit d'haver-ne marxat: «Hi tinc família i molts amics, i és a Girona on tinc les arrels. Quan parlo català, em diuen que l'accent gironí no l'he perdut. Tanmateix, són més de vint-i-cinc anys que en visc fora i em sento més aviat ciutadà del món en aquest tombant de la meva vida».

Aquest ciutadà del món, tot i no tornar sovint a casa sí que manté un contacte habitual amb familiars i amics, aprofitant en bona part els avenços tecnològics: «Disposem del telèfon, l'Skype, el correu electrònic... No ens podem queixar de mitjans a disposició. Amb els pares ens sentim sovint per telèfon; amb germans –un d'ells, Quim, regenta en l'actualitat l'estanc de la Rambla–, nebots i amics, més aviat ens escrivim». En canvi, no està gaire al cas del què passa a la ciutat ni a la demarcació: «Algun cop fullejo el diari per Internet, però poc. Els de casa a vegades alguna cosa em diuen, també».

Cinto Busquet ha detectat en els darrers anys a Roma un creixent coneixement sobre Girona: «Des que hi ha vol directe Roma-Girona, puc dir tranquil·lament que sóc de Girona a força gent que viu aquí, sense necessitat d'haver de donar altres explicacions. Sobre Catalunya, en general, les coses han canviat molt respecte al primer cop que vaig venir a Itàlia, l'any 1976. Ara es pot dir que ets català i no cal donar més explicacions a la major part d'italians».

«Ara per ara no sembla que sigui el que Déu vol», diu quan se li pregunta si preveu tornar a Girona. I sobre si li agradaria viure en algun altre indret respon que «quan es viu amb un sentit fort d'una missió rebuda, s'està sempre obert als camins que Déu va indicant. Per tant, veurem el que Déu voldrà més endavant». De moment, aquests camins l'han portat a conèixer en persona el Papa Benet XVI. El 12 d'abril, concretament: «El Papa es trobava a Castel Gandolfo uns dies i un bisbe brasiler amic meu que l'anava a visitar em va convidar a acompanyar-lo. És per això que vaig tenir l'ocasió de saludar-lo personalment. Quan el Papa va saber que era català, em va parlar de la seva propera visita a Catalunya el 7 de novembre en ocasió de la consagració del Temple de la Sagrada Família. Vaig poder, doncs, constatar com ho té present i com ho considera significatiu».

Roma
ITÀLIA

DISTÀNCIA DE GIRONA:
799 kilòmetres.

SUPERFÍCIE:
1.285 km².

POBLACIÓ:
2.741.086 habitants. (2009).

DENSITAT:
2.133,1 hab./km².

MONEDA:
Euro.

IDIOMA OFICIAL:
Italià.

QUÈ ÉS EL QUE MÉS LI HA AGRADAT DE ROMA A CINTO BUSQUET:
La creativitat i l'originalitat del caràcter italià. Són un poble d'artistes.

I EL QUE MENYS:
D'alguns italians, que són massa aproximatius i poc seriosos a vegades.

QUÈ ÉS EL QUE MÉS TROBA A FALTAR DE GIRONA:
Girona com a ciutat crec que té una mida ideal, ni gaire petita ni gaire grossa. Et pots moure fàcilment i anar a peu a un munt de llocs, i trobar gent coneguda pel carrer. Això no passa en ciutats grans com Tòquio o com Roma.

I EL QUE MENYS:
No sabria dir què.

Fotos:
7
Impartint una conferència a l'associació *Rissho Kosei-kai*, el setembre de 2009, sobre el diàleg entre budistes i cristians.
8
Celebrant l'eucaristia al camp d'extermini de Dachau amb joves italians.
9
Amb el cardenal Paul Poupard i budistes japonesos a la Universitat Urbaniana.
10
Al Parc de la Pau d'Hiroshima, amb amics budistes.

Amb la col·laboració de
Patronat CatalunyaMón
Oficina a Girona